

pot quedar-ne més que el record; treballa del no res i amb el no res. ¿Què més sùtil i més inmaterial, doncs?

Hem dit també, que era l'art més sublílm: Contempleu un quadre, admireu una escultura, lo que sigui, i reconeixereu un valor artístic a allò; vos hi trobareu bé, a gust, amb verader plaer, davant l'expressió, la manifestació de bellesa que tindran aquelles obres que vostres ulls admiraran. Però, que faci sotragar la vostra ànima, que desperti dintre vostre un exèrcit d'emocions que faci bategar violentment el vostre cor i que faci vibrar les fibres més íntimes del vostre ésser, això sols és un l'art que pot fer-ho i aquest es l'art dels sons. I per l'afortunat que sap estimar-la, la música li es una font inesgotable de sensacions diverses que corren bojament per les seves venes, quan les ones sonores de la gran musa penetra en el seu oï. I he dit per aquells que saben «estimar-la», perquè la música deu ésser jutjada per el sentiment abans que per l'enteniment; es cosa de cor, no de seny.

Aquests tècnics insensibles a la gran musa, solament són atents als procediments; doncs mentre el vostre cor s'encongeix perdut entre els rics colors sonors, i, fins les llàgrimes humitegen els vostres ulls, ells, els tècnics, censuren a mitja veu l'oportunitat d'un acord de sèptima o emiteixen un comentari irònic quina complicació gela. L'emoció no és per ells; és un valor que no els preocupa.

Un vertader enamorat quan està sol amb la seva estimada, parla com un poeta, amb una tendresa i amb una ingenuïtat extraordinàries; deixa de banda tota explicació científica per embriagar-se en el filtre. Vibra, estima, té fe. Així aquell que estima la música i necessita d'ella i és esclau seu des del primer compàs amb un consentiment extasiat de tot el seu ésser, aquest, capaç de fer obra d'amor, és segur que comprendrà millor el misteri i reverenciarà a l'art diví, molt millor que el més enterat tècnicament parlant.

KAFE-CREM.

(Continuarà.)